

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, (hierna: de rechtbank) van 9 april 2009 in zaak nr. 08/26908 in het
geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 juni 2008 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 april 2009, verzonden op 14 april 2009, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 april 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve wordt als volgt overwogen.

2.1.1. De vreemdeling heeft eerder, op 18 juni 2001, een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 30 mei 2002 is deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 27 juni 2008 is van gelijke strekking als dat van 30 mei 2002.

2.1.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.1.3. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan

voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.1.4. De rechtbank heeft onderkend dat zij ter bepaling van de omvang van de door haar te verrichten toetsing allereerst moet treden in de vraag of, voor zover thans van belang, aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd.

De rechtbank is op grond van de verklaringen van de vreemdeling, dat hij toen hij in 2004 wegens hartproblemen thuis was is bekeerd tot het christendom er van uitgegaan dat zich in dat geval een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid als vorenbedoeld voordoet. Volgens zijn verklaringen heeft de vreemdeling in de periode dat hij wegens hartproblemen thuis was voortdurend gebeden, God gevraagd hem te helpen en de Bijbel gelezen. De rechtbank heeft niet onderzocht of de vreemdeling ter staving van de onderhavige, op 31 oktober 2006 ingediende, aanvraag een origineel doopcertificaat heeft getoond of overgelegd, terwijl zich in het dossier slechts een kopie van een doopcertificaat van de in Nederland gevestigde Perzische kerk Kores bevindt. Aldus is de rechtbank voorbijgegaan aan de vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 8 oktober 2007 in zaak nr. 200704465/1; www.raadvanstate.nl) dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in 2.1.3 indien de authenticiteit van de stukken waarmee de desbetreffende vreemdeling de door hem gestelde nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden wil aantonen, niet is vastgesteld. Als niet reeds in de bestuurlijke fase is komen vast te staan dat sprake is van authentieke stukken, is het aan de vreemdeling dit in beroep alsnog aan te tonen.

2.1.5. Nu in het dossier vermeld is dat bij de aanvraag een doopcertificaat is overgelegd zonder aanduiding of dit een origineel document is, zich in het dossier slechts een kopie van het doopcertificaat bevindt en de rechtbank niet heeft vastgesteld dat de vreemdeling een origineel doopcertificaat aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd, staat vooralsnog niet vast dat de bekering van de vreemdeling in Nederland heeft plaatsgevonden.

2.2. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De grieven behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding daarvan te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 9 april 2009 in zaak nr. 08/26908;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

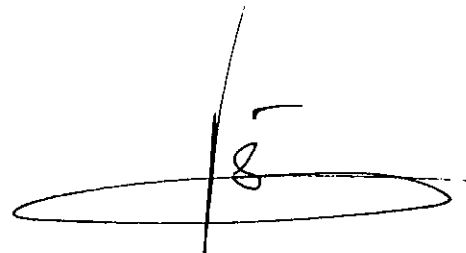
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 april 2010

205.

Verzonden: 28 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

11
FB

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Meervoudige kamer

Reg.nr.: AWB 08/26908

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Iraanse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. B.A. Palm, advocaat te Utrecht,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A. Visser, werkzaam bij de IND.

IND loketnr:	0106-174002		Zwe:
Dossiernr:			
U/LAD ontvangstdatum:			
Eriefnr:			
IND ontvangst datum:	16 APR 2009 FB		
Registratie in INDIS	naam m/w:	datum:	unit:
			1/410
Invoer- controle	naam m/w:	datum:	unit:
			337

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 juni 2008 heeft verweerder afwijzend beslist op de herhaalde aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Bij brief van 25 juli 2008 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 26 februari 2009, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 De rechtbank overweegt dat eiser al eerder, namelijk op 18 juni 2001, een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft ingediend, welke aanvraag verweerder – uiteindelijk – bij besluit van 30 mei 2002 heeft afgewezen. Bij uitspraak van 17 december 2003 heeft deze rechtbank het daartegen ingediende beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 2 april 2004 (zaak nr. 200400919/1) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) de uitspraak van de rechtbank bevestigd. Daarmee is het besluit van 30 mei 2002 in rechte onaantastbaar geworden. Hieruit vloeit voort dat de onderhavige aanvraag moet worden aangemerkt als een nieuwe aanvraag als bedoeld in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna:

asiel B 31-10-2006
opn.
op juwena-

Reg.nr.: AWB 08/26908

2

Awb).

2.2 Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge het tweede lid kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld.

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer uitspraken van 4 april 2003 (zaak nr. 200206882/1, JV 2003/219) en van 20 april 2007 (zaak nr. 200700590/1, JV 2007/263) vloeit voort dat, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat het in die uitspraken – onder verwijzing naar artikel 4:6 van de Awb, alsmede artikel 8:1 van de Awb gelezen in verband met artikel 69 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) – uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 (zaak nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45, Bahaddar tegen Nederland) voordoen.

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen, waarop dat rust.

2.3 Aan zijn eerste aanvraag van 18 juni 2001 heeft eiser – kort samengevat – aangevoerd dat hij bij terugkeer naar Iran problemen zal krijgen doordat hij een buitenechtelijke relatie heeft gehad. Verweerder heeft dit relaas bij het in rechte onaantastbare besluit van 30 mei 2002 ongeloofwaardig geacht. In de onderhavige procedure heeft eiser verklaard dat het probleem dat hij in de eerdere procedure naar voren heeft gebracht, niet is opgelost. Nu eiser echter in dit verband geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb heeft aangevoerd, moet naar het oordeel van de rechtbank van de ongeloofwaardigheid van het relaas uit de eerdere procedure worden uitgegaan.

Voorts heeft eiser aan de onderhavige aanvraag ten grondslag gelegd dat hij zich heeft bekeerd tot het christendom. Een week na zijn aankomst in het Opvangcentrum in Dordrecht in 2001 kwam eiser via een Nederlandse man in aanraking met het christendom. In de periode die daarop volgde bezocht eiser diverse kerken. Hij bezoekt nu de ene week een kerk

Reg.nr.: AWB 08/26908

3

in Amersfoort en de andere week de Perzische kerk in . Eiser heeft een doopcertificaat van de overgelegd, waaruit blijkt dat hij op is gedoopt.

2.4 De rechtbank volgt verweerder niet in zijn (in afwijking van het bestreden besluit) ter zitting ingenomen standpunt dat geen sprake is van een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid, omdat eisers belangstelling voor het christelijk geloof ten tijde van de eerste aanvraag al geruime tijd bestond en eiser dit daarom reeds in die procedure had kunnen en moeten melden, mede omdat hij had moeten beseffen dat die belangstelling in Iran problemen zou kunnen opleveren. De rechtbank acht in dit verband van belang dat uit de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken met betrekking tot Iran volgt dat niet zozeer de enkele belangstelling voor, maar met name bekering tot het christendom in Iran problemen kan opleveren, hetgeen gelet op de tekst van verweerders besluit van 13 juli 2007, nr. 2007/15, houdende wijziging van de Vreemdelingencirculaire 2000, Stort. 2007, nr. 143, p. 8 (WBV 2007/15), ook door verweerder als uitgangspunt wordt gehanteerd. Naar het oordeel van de rechtbank is daarom van belang om vast te stellen vanaf welk moment niet langer slechts sprake is van belangstelling voor het christendom, maar van bekering. In het Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal wordt bekering omschreven als: 'algehele verandering van levensrichting in religieuze zin, het tot-inkeerkomen of -brengen' of 'het overgaan of doen overgaan tot een andere godsdienst, m.n. tot het christendom'. Volgens eisers verklaringen tijdens het gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden heeft zijn bekering plaatsgevonden toen hij thuis was wegens hartproblemen in 2004. Daarbij heeft eiser verklaard bij voortduring te hebben gebeden, God te hebben gevraagd hem te helpen en de Bijbel te hebben gelezen. De rechtbank ziet geen aanleiding om op dit punt niet van eisers verklaringen uit te gaan.

Gelet op het voorgaande dateert eisers bekering derhalve van ná het in rechte onaantastbaar geworden besluit van 30 mei 2002 en kan dan ook worden aangemerkt als een nieuw feit of veranderde omstandigheid in de zin van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb. Voorts is naar het oordeel van de rechtbank niet op voorhand uit te sluiten dat dit feit kan afdoen aan dat besluit en de overwegingen, waarop het rust. Derhalve rechtvaardigt eisers bekering tot het christendom een nieuwe inhoudelijke beoordeling.

2.5 Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

Ingevolge het tweede lid wordt met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden indien deze relevant kunnen zijn voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33 van de Vw 2000, of omtrent de ambtshafve verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000.

Op grond van artikel 29 van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Onder verdragsvluchteling wordt, voor zover van belang, verstaan: elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij

Reg.nr.: AWB 08/26908

4

de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.6 In paragraaf C2/2.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is – voor zover thans van belang – het navolgende vermeld.

De vrees voor vervolging hoeft niet altijd aanwezig te zijn op het moment dat iemand zijn land verlaat. Een persoon die geen vervolging te vrezen had op het moment dat hij zijn land van herkomst verliet, maar op een later tijdstip tijdens zijn verblijf buiten het land van herkomst vluchteling wordt, heet refugie sur place. Er zijn twee mogelijke omstandigheden die iemand tot refugie sur place maken.

Het is ten eerste mogelijk dat iemand ten gevolge van zijn eigen activiteiten buiten het land van herkomst [...] gegronde reden heeft voor vervolging te vrezen te hebben als hij naar dat land zou terugkeren.

Deze activiteiten kunnen pas dan aanleiding zijn voor statusverlening als het gaat om een voortzetting van het gedrag dat in het land van herkomst aanleiding had kunnen geven tot moeilijkheden, dus een voortzetting van activiteiten die de asielzoeker in het land van herkomst heeft ontplooid (het zogenaamde continuïteitsvereiste).

Een asielzoeker wiens omstandigheden op zichzelf geen aanleiding vormen voor het aannemen van vluchtelingenschap, kan ook geen aanspraak maken op vluchtelingenschap door met opzet de publieke aandacht op zijn persoon te vestigen.

Ten tweede kan iemand een refugie sur place worden, doordat tijdens zijn verblijf buiten het land van herkomst de omstandigheden in het land van herkomst zich zodanig wijzigen, bijvoorbeeld door een machtswisseling, waardoor hij bij terugkeer gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Indien de politieke overtuiging pas wordt verkondigd na vertrek uit het land van herkomst, dient de asielzoeker aannemelijk te maken dat de overtuiging reeds bestond in het land van herkomst, dat de autoriteiten in het land van herkomst van deze overtuiging op de hoogte zijn of kunnen geraken en dat het bekend zijn van deze overtuiging een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag oplevert.

2.7 Volgens paragraaf C2/2.7 van de Vc 2000 kan vervolging om reden van godsdienst zich op verschillende manieren voordoen, zoals het totale verbod op godsdienstuitoefening en godsdienstonderwijs en ernstig discriminerende maatregelen tegen personen van een bepaalde godsdienstige overtuiging. Beperkingen op het recht een godsdienst te belijden moeten dusdanig streng zijn, dat het leven als gevolg van de overtuiging in het land van herkomst daardoor ernstig wordt belemmerd. Van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen wordt niet verlangd dat zij deze verborgen houden.

Ingevolge onderdeel C24/3.7 van de Vc 2000, zoals dat luidt sinds WBV 2007/15, wordt bij de individuele beoordeling van asielaanvragen uitgegaan van de notie dat Iraanse christen asielzoekers behoren tot een groep die bijzondere aandacht vraagt. Door van dit gegeven uit te gaan, worden minder eisen gesteld ten aanzien van de aannemelijkheid van het individuele asielrelaas. Dit betekent dat wanneer een vreemdeling in Iran vanwege zijn geloof problemen heeft ondervonden van de zijde van de autoriteiten of van medeburgers en deze met geringe indicaties geloofwaardig kan maken, het aannemelijk wordt geacht dat sprake is van negatieve aandacht bij terugkeer naar het land van herkomst. In dat geval komt hij, behoudens contra-indicaties, op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel.

Ten aanzien van Iraanse vreemdelingen die in Nederland zijn bekeerd tot het christendom is C2/2.6 van toepassing. Voor hen geldt voorts dat zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking kunnen komen voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel.

Reg.nr.: AWB 08/26908

5

voor bepaalde tijd wanneer zij aannemelijk maken dat zij bekeerd zijn en dat zij al problemen hebben ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

2.8 Verweerder heeft zich onder verwijzing naar het hierboven weergegeven beleid op het standpunt gesteld dat eisers bekering tot het christendom onvoldoende grondslag biedt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Eiser komt volgens verweerder niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000, omdat er geen concrete aanwijzingen zijn dat eiser vanwege zijn geloof in de specifieke belangstelling heeft gestaan van de autoriteiten. De omstandigheid dat eiser in het land van herkomst (mogelijk) beperkingen zal kennen waar het gaat om het actief bekeren van moslims vormt onvoldoende grond om aan te nemen dat het leven bij terugkeer ernstig wordt belemmerd. Ten aanzien van de stelling dat er in Iran een wetsvoorstel aanhangig is waarin voor afvallige moslims de doodstraf ingevoerd wordt, heeft verweerder overwogen dat deze omstandigheid – in het midden gelaten wat na eventuele inwerkingtreding de gevolgen voor eiser zouden zijn – nog niet van kracht is en reeds om die reden niet afdoet aan de landeninformatie waarop het beleid is gebaseerd. Verweerder heeft niet aannemelijk geacht dat eiser in zijn persoonlijk leven zijn geloof niet kan belijden, dan wel dat hij zijn geloof in het land van herkomst niet in stilte zou kunnen belijden.

Voorts komt eiser volgens verweerder niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, omdat eiser evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij al problemen heeft ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Daarbij heeft verweerder van belang geacht dat eisers asieltrelaas in de vorige procedure ongeloofwaardig is bevonden.

2.9 Eiser heeft in beroep aangevoerd het onbegrijpelijk te vinden dat verweerder zich een oordeel aanmeet over de wijze waarop hij zijn christelijk geloof hier te lande belijdt en bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst in Iran zou moeten belijden. Verweerder treedt daarmee in zijn persoonlijke, innerlijke belevingswereld. Niet duidelijk is welke criteria verweerder aanlegt om te beoordelen waarom eiser zijn geloof in Iran in stilte zou dienen te belijden. Volgens paragraaf C2/2.7 van de Vc 2000 wordt van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen niet verlangd dat zij deze verborgen houden. Eiser ziet daarom niet in dat hij zijn christelijk geloof, gezien de beperkingen die de Iraanse samenleving kent, niet openlijk moet gaan belijden omdat hij zichzelf anders in een positie zal brengen die zal leiden tot een behandeling in de zin van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. Eisers geloof brengt mee dat hij mensen actief tracht te bekeren tot het christendom. Bij terugkeer naar Iran zou dat betekenen dat hij zou proberen moslims te bekeren. Volgens eiser is actieve bekering van moslims voor de Iraanse overheid wel degelijk aanleiding om iemand actief te vervolgen. Eiser heeft verwezen naar een aantal passages uit het algemene ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Iran van juli 2008, waaruit dit volgens hem blijkt. Eiser acht in dit verband ook het Iraanse wetsvoorstel om de doodstraf bij afvalligheid wettelijk te regelen van belang. Voorts heeft eiser verwezen naar passages uit het in het ambtsbericht genoemde International Religious Freedom Report 2007 van het US Department of State over problemen die non-shi'itische religieuze groepen in het algemeen en evangelisten in het bijzonder ondervinden in Iran. Eiser meent dan ook dat verweerders standpunt, dat de beperkingen die de Iraanse samenleving kent met betrekking tot de actieve bekering van moslims, onvoldoende grond vormen om aan te nemen dat het leven ernstig wordt belemmerd in de zin van paragraaf C2/2.7 van de Vc 2000, onvoldoende draagkrachtig is gemotiveerd, nu dit standpunt niet

Rcg.nr.: AWB 08/26908

6

door het door verweerder aangehaalde ambtsbericht van juli 2008 kan worden gedragen. Voorts heeft eiser een beroep gedaan op de motie van de Christen Unie, die op 3 juli 2008 door de Tweede Kamer aangenomen is. Volgens deze motie zou ook voor de groep Iraniërs die in Nederland tot het christendom bekeerd is moeten gelden dat zij, gelijk de groep Iraanse christenen die reeds in Iran problemen vanwege hun geloof hebben ondervonden, aangemerkt moeten worden als groep die bijzondere aandacht vraagt en ten aanzien waarvan om die reden minder eisen worden gesteld aan de aannemelijkheid van het individuele relaas. Volgens eiser is het beleid van verweerder achterhaald door de verslechterde situatie van bekeerde moslims die blijkt uit het ambtsbericht van juli 2008, het International Religious Freedom Report 2007 van het US Department of State, de motie van de Christen Unie en een persbericht van Amnesty International van 11 juni 2008.

2.10 De rechtbank overweegt als volgt. Niet in geschil is dat eiser niet reeds in Iran activiteiten heeft ontplooid in verband met het christelijk geloof die aanleiding hadden kunnen geven tot moeilijkheden. Voor zover zou moeten worden aangenomen dat eiser dergelijke activiteiten in Nederland wel heeft ontplooid, is derhalve geen sprake van voortzetting van het gedrag in het land van herkomst en is niet voldaan aan het continuïteitsvereiste. Verweerder heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet op grond van zijn bekering tot het christendom en eventuele activiteiten die hij in dat verband onderneemt in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Met betrekking tot eisers beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft het van toepassing zijnde beleid gebaseerd op het algemeen ambtsbericht inzake Iran van mei 2007, waarin – voor zover thans van belang – het volgende is vermeld:

“(...)Door toepassing van de sjari'a worden de erkende religieuze minderheden achtergesteld op het terrein van het recht en gerechtelijke procedures, zoals getuigenissen, erfrechtkwesities en tot voor kort bloedgeld. Voor erkende religieuze minderheden is het uiterst moeilijk in geval van discriminatie op religieuze gronden een beroep te doen op de overheid.

(...)Bekeringsactiviteiten zijn verboden in Iran.

(...) Er zijn aanwijzingen dat evangeliserende kerken in de belangstelling staan van de Iraanse autoriteiten.

(...) Op apostasie (murtad) – ofwel afvalligheid van de islam – staat volgens de sjari'a de doodstraf. Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken stelde in 2007 '(...) there were no reported instances of the death penalty being applied for apostasy during the year.' Bekend is dat personen die tot het christendom zijn bekeerd, zo nu en dan dreigbrieven of dreigtelefoontjes ontvangen en vooral actieve bekeerders zijn (tijdelijk) opgepakt en ondervraagd.(...)”

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hieruit kunnen concluderen dat tot het christendom bekeerde moslims weliswaar problemen kunnen ondervinden in Iran, maar dat niet aannemelijk is dat zij vanwege het enkele feit dat zij bekeerd zijn tot het christendom bij terugkeer naar Iran een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Eisers verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van juli 2008 leidt niet tot een ander oordeel. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit de door eiser aangehaalde passages van dit ambtsbericht globaal hetzelfde beeld naar voren komt voor wat betreft de situatie van tot het christendom bekeerde moslims. Derhalve is op voorhand uitgesloten dat de verwijzing naar de feiten en omstandigheden die blijken uit deze passages kan afdoen aan het bestreden besluit en de overwegingen waarop dat rust, voor

Reg.nr.: AWB 08/26908

7

zover daarbij is overwogen dat een enkele bekering tot het christendom geen grond vormt voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De rechtbank betreft deze feiten en omstandigheden dan ook niet met toepassing van artikel 83 van de Vw 2000 bij de beoordeling. Dit geldt tevens voor de vermelding in het ambtsbericht dat de Iraanse president op 23 december 2007 een wetsontwerp tot wijziging van het wetboek van Strafrecht aan het Iraanse parlement ter goedkeuring heeft voorgelegd, waarin terdoodveroordeling voor afvalligheid en godslastering mogelijk wordt, nu de wet nog niet in werking getreden is. Dat volgens eiser uit een stuk van FCNN blijkt dat het wetsvoorstel inmiddels is aangenomen de Raad van Hoeders laat de rechtbank buiten beschouwing, nu FCNN niet kan worden aangemerkt als objectieve bron, het bericht in beroep ook niet anderszins is bevestigd, en daaruit nog steeds niet volgt dat de wet ook in werking is getreden.

Met betrekking tot eisers betoog dat hij behoort tot een stroming van het christelijk geloof die met zich meebrengt dat hij mensen actief tracht te bekeren tot het christendom en dat met name bekerende christenen een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, overweegt de rechtbank als volgt. Gesteld dat juist is dat de waartoe eiser behoort, een evangeliserende kerk is en dat eiser zich daardoor gedwongen voelt om niet-christenen te bekeren, had verweerder dit niet alleen in het kader van zijn beoordeling van de aanvraag in het licht van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw2000, maar ook in het kader van zijn beoordeling van de aanvraag in het licht van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 bij de motivering van het bestreden besluit moeten betrekken. Mede gelet op de informatie in voormelde ambtsberichten, waaruit volgt dat juist actieve bekering van moslims door niet-moslims tot problemen kan leiden, kon verweerder in het kader van zijn beoordeling van oisers aanvraag in het licht van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 niet volstaan met een verwijzing naar het landgebonden asielbeleid en de vaststelling dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Iran reeds andere problemen heeft ondervonden die op zichzelf onvoldoende reden vormden om verblijf toe te staan. Nu verweerder dat wel gedaan heeft, is de rechtbank met eiser van oordeel dat verweerdters standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 onvoldoende gemotiveerd is. Ter zitting heeft verweerder zich in dit verband weliswaar op het standpunt gesteld dat niet iedere beperking van de vrijheid van godsdienst een zodanige schending oplevert dat die beperking noopt tot verblijfsaanvaarding en dat beperking van de mogelijkheid van bekering onvoldoende zwaarwegend is, maar deze motivering is niet te herleiden tot het bestreden besluit dat hier ter toetsing staat.

2.11 Gelet op het voorgaande dient het beroep gegrond te worden verklaard. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijd met het bepaalde in de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht.

2.12 Gelet op het bovenstaande bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van zijn beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Met toepassing van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht worden deze kosten vastgesteld op € 644,00 (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een wegingsfactor 1).

Reg.nr.: AWB 08/26908

8

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 27 juni 2008;
- bepaalt dat verwoerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verwoerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 644,00, ter zake van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, te betalen door de Staat der Nederlanden aan eiser.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen, voorzitter, mr. L.J.P. Lamboij en mr. R.P. van Baaren, leden, en in het openbaar uitgesproken op 9 april 2009 in tegenwoordigheid van drs. P.F. Lammers als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 14 APR. 2009

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

29 APR 2009

ZAAKNR.

200903101

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. N.A.P. Trommelen
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
 zitting houdende te Zutphen
 van 14 april 2009
 met kenmerk Awb 08/26908

Inzake:

met IND-kenmerk 0106-17-4002
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. B.A. Palm
 advocaat te Utrecht

Procesvertegenwoordiging
Zwolle
 Zuiderzeelaan 43-51
 8017 JV Zwolle

Postbus 40052
 8004 DB Zwolle

R. Jonkman
 038-8886509

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Zutphen, van 9 april 2009, verzonden op 14 april 2009, met kenmerk Awb 08/26908 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 27 juni 2008 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 18 juni 2001 heeft (hierna: verweerder) een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) ingediend. Deze aanvraag is afgewezen bij besluit van 20 juni 2001, welk besluit bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Haarlem, van 10 juli 2001 is vernietigd. Bij besluit van 30 mei 2002 is de aanvraag van 18 juni 2001 wederom afgewezen. Het tegen dit besluit ingediende beroep is bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 17 december 2003, kenmerk Awb 02/43100, ongegrond verklaard. Het namens verweerder tegen deze uitspraak ingediende hoger beroep, met kenmerk 200400919, is door uw Afdeling bij uitspraak van 2 april 2004 ongegrond verklaard.
- 2.2 Op 5 september 2005 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14, eerste lid, Vw ingediend onder de beperking 'Vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken'. Deze aanvraag is afgewezen bij besluit van 11 mei 2006. Bij besluit van 24 mei 2007 is het tegen dit besluit ingediende bezwaar ongegrond verklaard. Bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Roermond, van 24 april 2008, met kenmerk Awb 07/25614, is het namens verweerder tegen dit besluit ingediende beroep ongegrond verklaard.
- 2.3 Op 31 oktober 2006 heeft verweerder opnieuw een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend. Bij besluit van 27 juni 2008, verzonden op 1 juli 2008, heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 op pagina 7, tweede alinea, van de bestreden uitspraak:

"Met betrekking tot eisers betrog dat hij behoort tot een stroming van het christelijk geloof die met zich meebrengt dat hij mensen actief tracht te bekeren tot het christendom en dat met name bekerende christenen een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, overweegt de rechtbank als volgt. Gesteld dat juist de Perzische Kerk Kores, waartoe eiser behoort, een evangeliserende kerk betreft en dat eiser zich daardoor gedwongen voelt om niet-christenen te bekeren, had verweerder dit niet alleen in het kader van zijn beoordeling van de aanvraag in het licht van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw2000, maar ook in het kader van zijn beoordeling van de aanvraag in het licht van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 bij de motivering van het bestreden besluit moeten betrekken. Mede geleid op de informatie in voormelde ambtsberichten, waaruit volgt dat juist actieve bekering

van moslims door niet-moslims tot problemen kan leiden, kon verweerder bij zijn beoordeling van de aanvraag in het licht van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 niet volstaan met een verwijzing naar het landgebonden asielbeleid en de vaststelling dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Iran reeds andere problemen heeft ondervonden die op zichzelf onvoldoende redenen vormden om verblijf toe te staan. Nu verweerder dat wel gedaan heeft, is de rechtbank met eiser van oordeel dat verweerdens standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 onvoldoende gemotiveerd is. Ter zitting heeft verweerder zich in dit verband weliswaar op het standpunt gesteld dat niet iedere beperking van de vrijheid van godsdienst een zodanige schending oplevert dat die beperking noopt tot verblijfsaanvaarding en dat de beperking van de mogelijkheid van bekering onvoldoende zwaarwegend is, maar deze motivering is niet te herleiden tot het bestreden besluit dat hier ter toetsing staat."

- 3.2 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.11 en 2.12 op pagina 7. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

- 4.1 In paragraaf C2/2.7 van de VreemdeIngenccirculaire 2000 (hierna: Vc), zoals deze gold ten tijde van de bestreden beschikking, is ten aanzien van "Godsdienst" in het algemeen opgenomen:

"Onder godsdienstige overtuiging kan iedere godsdienst, levensbeschouwing of sekte worden geschaard, die als zodanig door de asielzoeker wordt beschouwd of door de overheid aan hem wordt toegedicht. Vervolgung om reden van godsdienst kan zich op verschillende manieren voordoen, zoals het totale verbod op godsdienstuitoefening en godsdienstonderwijs en ernstig discriminerende maatregelen tegen personen van een bepaalde godsdienstige overtuiging. Beperkingen op het recht een godsdienst te belijden moeten dusdanig streng zijn, dat het leven als gevolg van de overtuiging in het land van herkomst daardoor ernstig wordt belemmerd. Van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen wordt niet verlangd dat zij deze verborgen houden."

- 4.2 In het landgebonden beleid, zoals dat is opgenomen in paragraaf C24/12.3.7 van de Vc, is ten aanzien van uit Iran afkomstige christenen bepaald:

"Uit het ambtsbericht komt naar voren dat geboren christenen in Iran in staat zijn zonder problemen hun godsdienst uit te oefenen. Discriminatie op religieuze gronden komt echter voor. Voor erkende religieuze minderheden (zoals het christendom) is het uiterst moeilijk in geval van discriminatie op religieuze gronden een beroep te doen op de overheid.

Indien een Iraanse moslim is bekeerd tot het christendom, kan hij te maken krijgen met dreigbrieven of dreigtelefoontje of met problemen met (locale) overheden. Ook is bekend dat bekeerlingen moeilijkheden hebben ondervonden om rechtshescherming of beroepsmogelijkheden te zoeken. Wanneer deze personen reeds om andere redenen dan de geloofsovertuiging in de negatieve belangstelling staan, kan de bekering voor de autoriteiten als een verzwarende factor meewegen.

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat bekeringsactiviteiten verboden zijn in Iran. Repressie, intimidatie en arrestaties van christenen kunnen plaatsvinden als er een sprake is van actieve bekering van moslims.

Bij de individuele beoordeling van asielaanvragen wordt uitgegaan van de notie dat Iraanse christen asielzoekers behoren tot een groep die bijzondere aandacht vraagt. Door van dit gegeven uit te gaan, worden minder eisen gesteld ten aanzien van de aannemelijkheid van het individuele asielaanvraag. Dit betekent dat wanneer een vreemdeling in Iran vanwege zijn geloof problemen heeft ondervonden van de zijde van de autoriteiten of van medeburgers en deze met geringe indicaties geloofwaardig kan maken, het aannemelijk wordt geacht dat sprake is van negatieve aandacht bij terugkeer naar het land van herkomst. In dat geval komt

hij, behoudens contra-indicaties, op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel.

Ten aanzien van Iraanse vreemdelingen die in Nederland zijn bekeerd tot het christendom is C2/2.6 van toepassing. Voor hen geldt voorts dat zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking kunnen komen voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wanneer zij aannemelijk maken dat zij bekeerd zijn en dat zij al problemen hebben ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiel te verlenen.¹

- 4.3 In de in beroep bestreden beschikking van 27 juni 2008 is aan voormelde beleidskaders getoetst. Hierbij heeft de Staatssecretaris onder meer als volgt geoordeeld:

"In dit verband wordt voorts nog overwogen dat in Vc C2/2.7 is toegelicht dat de omstandigheid dat betrokkene in het land van herkomst (mogelijk) beperkingen zal kennen waar het gaat om het actief bekeren van moslims, dit onvoldoende grond vormt om aan te nemen dat het leven bij terugkeer ernstig wordt belemmerd. Van een dergelijke ernstige individuele ernstige belemmering is niet gesteld of gebleken."

en

"Tevens is niet aannemelijk dat betrokkene in zijn persoonlijk leven zijn geloof niet kan belijden, dan wel dat hij zijn geloof in het land van herkomst¹ in stilte zou kunnen belijden. (...)

- 4.4 Met recht heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 op pagina 6 van de bestreden uitspraak overwogen dat de Staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat verweerder niet op grond van zijn bekering tot het christendom en eventuele activiteiten die hij in dat verband onderneemt in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a Vw. Evenzeer met recht heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 op pagina 6, doorlopen op pagina 7 van de bestreden uitspraak overwogen dat de Staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat tot het christendom bekeerde moslims bij terugkeer naar Iran problemen kunnen ondervinden, maar dat niet aannemelijk is dat zij vanwege het enkele feit dat zij bekeerd zijn een reëel risico lopen op schending van artikel 3 EVRM.

Ten onrechte evenwel heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder in het in beroep bestreden besluit bij de beoordeling in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw onvoldoende is ingegaan op de stelling van verweerder dat hij als actief bekerende christen een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM.

- 4.5 Zonder enige twijfel is de situatie in Iran ten aanzien van de godsdienstvrijheid onvergelijkbaar met die in de westerse wereld. De situatie in Iran is echter niet zodanig, zoals in de besluitvorming ook is overwogen, dat zou moeten worden geconcludeerd dat verweerder zijn nieuwe geloof in Iran in het geheel niet zou kunnen belijden dan wel dat hij zijn geloof verborgen zouden moeten houden, bij gebreke waarvan sprake zal zijn van een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM.
- 4.6 Gesteld kan worden dat het koesteren van denkbeelden en overtuigingen in het kader van de vrijheid van godsdienst als het kernrecht wordt beschouwd dat de grootste bescherming toekomt. Het delen van een geloof met geloofsgenoten geniet al weer mindere bescherming, terwijl wordt aangenomen dat op

¹ Tussen de woorden "herkomst" en "in stilte" is als gevolg van een kennelijke verschuiving het woord "sterkts" weggevalen. Duidelijk is dat hier bedoeld is de toets aan het beleid zoals opgenomen in paragraaf Vc C2/2.7 weer te geven (zie 4.1), met name met betrekking tot het deel van deze beleidsparagraaf waarin wordt aangegeven dat van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen niet wordt verlangd dat zij deze verborgen houden.

bekeringenactiviteiten nog verdergaande inbreuken denkbaar zijn. Hierbij gaat het in het onderhavige geval vanzelfsprekend om de betekenis van de vrijheid van godsdienst in relatie tot de verplichtingen van een staat om een vreemdeling al dan niet te verwijderen naar een land waar de vrijheid van godsdienst niet, althans niet voluit kan worden genoten. In dit verband wijst de Staatssecretaris op een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 februari 2006 (TV 2006, 274), waarin het volgend is overwogen:

"The Court's case-law indeed underlines that freedom of thought, religion and conscience is one of the foundations of a democratic society and that manifesting one's religion, including seeking to convince one's neighbour, is an essential part of that freedom (...). This is however first and foremost the standard applied within the Contracting States, which are committed to democratic ideals, the rule of law and human rights. The Contracting States nonetheless have obligations towards those from other jurisdictions, imposed variously under the 1951 United Nations Convention on the Status of Refugees and under the above-mentioned Articles 2 and 3 of the Convention. As a result, protection is offered to those who have a substantiated claim that they will either suffer persecution for, *inter alia*, religious reasons or will be at real risk of death or serious ill-treatment, and possibly flagrant denial of a fair trial or arbitrary detention, because of their religious affiliation (as for any other reason). Where however an individual claims that on return to his own country he would be impeded in his religious worship in a manner which falls short of those proscribed levels, the Court considers that very limited assistance, if any, can be derived from Article 9 by itself. Otherwise it would be imposing an obligation on Contracting States effectively to act as indirect guarantors of freedom of worship for the rest of world. If, for example, a country outside the umbrella of the Convention were to ban a religion but not impose any measure of persecution, prosecution, deprivation of liberty or ill-treatment, the Court doubts that the Convention could be interpreted as requiring a Contracting State to provide the adherents of that banned sect with the possibility of pursuing that religion freely and openly on their own territories. While the Court would not rule out the possibility that the responsibility of the returning State might in exceptional circumstances be engaged under Article 9 of the Convention where the person concerned ran a real risk of flagrant violation of that Article in the receiving State, the Court shares the view of the House of Lords in the Ullah case that it would be difficult to visualise a case in which a sufficiently flagrant violation of Article 9 would not also involve treatment in violation of Article 3 of the Convention."

- 4.7 Uit deze uitspraak kan, naar het oordeel van de Staatssecretaris, worden afgeleid dat lang niet iedere schending in een derde land van wat onder vigeur van het Europees Verdrag onder het mensenrecht van de godsdienstvrijheid valt, ook en tegelijkertijd tot de conclusie noopt dat verwijdering naar een dergelijk land rechtens niet aanvaardbaar zou zijn. Dat niet iedere beperking ten aanzien van de godsdienstvrijheid voldoende is om in aanmerking te komen voor verblijf - uitgangspunt van het hiervoor onder 4.1 weergegeven beleid - is derhalve, ook in het licht van de jurisprudentie van het EHRM, niet onaanvaardbaar.
- 4.8 Mede geldt op de hiervoor aangehaalde uitspraak van de EHRM kan en mag van verweerder een terughoudende opstelling ten aanzien van zijn wens actieve bekeringsactiviteiten te verrichten gevestigd worden. Zijn toekomstig gedrag, dat hij in beginsel zelf kan bepalen, is in ieder geval mede bepalend voor het antwoord op de vraag of hij mogelijkerwijs risico's loopt en welke risico's hij loopt. Uit het beleid vloeit voort dat van hem niet mag worden verwacht dat hij zijn geloof verborgen houdt. Uit de informatie waarover wordt beschikt blijkt echter niet dat het bekend worden van de bekering op zichzelf reeds leidt tot schending van artikel 3 EVRM. Dat verweerder echter, wil hij geen onnodige risico's lopen, zich ten aanzien van zijn wens te bekeren zal moeten beperken is geen onredelijke eis. Dat is wat met de overwegingen in het in beroep bestreden besluit op pagina 3, vierde en zesde alinea, is bedoeld.
- 4.9 De rechtbank heeft in de bestreden uitspraak miskend dat de Staatssecretaris in het in beroep bestreden besluit niet slechts bij de beoordeling van het relaas van verweerder in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a Vw betrokken

dat verweerder (in de zienswijze) heeft aangegeven dat hij behoort tot een stroming van het christelijk geloof die met zich meebrengt dat hij actief mensen tracht te bekeren tot het christendom. De hierboven onder 4.3 en 4.8 weergegeven onderdelen van het in beroep bestreden besluit zien juist met name op de beoordeling van het relaas van verweerder in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b Vw.

- 4.10 Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is, gelet op het voorgaande, van een ondeugdelijke motivering geen sprake.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 27 juni 2008 ingestelde beroep.

Zwolle, 29 april 2009

Gemachtigde

Mr. M.A.P. Trommel, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038-8886297
telefax 038 888 6557 / 6558